

Arrest

nr. 91 504 van 13 november 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H.L. LEUNG, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kazachs staatsburger van Oeigoerse origine te zijn, geboren op (...) te Almaty, waar u altijd uw geregistreerde verblijfplaats had. In 2007 huwde u wettelijk met A. A. (...) (O.V. 6.885.251). Samen hebben jullie 3 kinderen.

In april 2010 schonken uw ouders u een bouwperceel in de Galileostraat in Almaty. U zou er een huis bouwen. Op 10 juni 2010 verkreeg u de vereiste bouwvergunning van de bevoegde ambtenaar, hoewel hij u had aangeraden om uw bouwperceel af te staan aan M. B. (...), een invloedrijk man, die naast het bewuste perceel woonde. Tijdens de voorbereidingen voor de bouw merkte u dat er

bouwmaterialen verdwenen op de werf. Daarom besloot u om, samen met uw broer, beurtelings de wacht op te trekken bij het terrein.

Op 20 juli 2010 trok uw broer de wacht op bij het perceel. Die avond werd u door A. (...), een man die tegenover het bouwperceel woonde, gealarmeerd bij u thuis. Hij beweerde dat uw broer aangevallen was. U haastte zich naar het perceel, samen met uw partner en uw dochter. Daar aangekomen stelde u vast dat uw broer zwaargewond was. Buren verwittigden een ambulance, die uw broer kwamen ophalen. U ging naar het ziekenhuis, waar uw broer werd opgenomen. Bij aankomst verwittigde u uw ouders. Nog dezelfde avond kreeg u in het ziekenhuis te horen dat uw broer was overleden, aan de gevolgen van een inwendige bloeding.

De volgende dag, in casu op 21 juli 2010 werden de ouders opgepakt door de politie. Er werd een onderzoek gevoerd naar de omstandigheden van de aanval op uw broer. In die periode werd u nog enkele keren bedreigd door mannen die banden hadden met M. B. (...). Het strafrechtelijk onderzoek leidde tot een rechtszaak, waarbij de verdachten op 15 november 2010 werden vrijgesproken bij gebrek aan bewijs. Hoewel ze vrijuit gingen, moesten de verdachten een uitreisverbod tekenen en er werd nog een maatregel tegen hen genomen, maar daarover kent u geen nadere details.

U trachtte nog enkele keren een klacht in te dienen tegen de rechercheur die de zaak had behandeld en tegen de rechtbank die de ouders had vrijgesproken. Uw klachten werden echter niet aanvaard. In die periode werden u en uw partner nog meermaals onder druk gezet om uw verklaringen in te trekken. In januari 2011 werd het uw partner allemaal teveel en gedurende 2 weken werd zij, met hartklachten, opgenomen in een ziekenhuis.

Op 20 juli 2011 werd het overlijden van uw broer herdacht in een café. U bracht meerdere aanwezigen naar huis. Bij een tankstation kreeg u opnieuw rake klappen van 3 onbekenden, die u al eerder hadden geïntimideerd en aangevallen. Voor uw vader was die tegen u gerichte aanval het sein om uw vlucht uit Kazachstan voor te bereiden.

Samen met uw partner en uw kinderen verliet u Kazachstan op 19 september 2011. Jullie reisden eerst met een auto naar Smolensk, Rusland. Vervolgens reisden jullie met een andere auto naar België. Jullie hadden geen reispassen. Op 27 september 2011 zou u België bereiken om er nog dezelfde dag asiel te vragen bij de bevoegde asielinstanties. Vanuit België vernam u dat uw ouders nog steeds worden bedreigd door jullie belagers.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw huidige asielaanvraag beroept op problemen ten gevolge van een eigendomsconflict met een invloedrijk persoon, een zekere M. B. (...). Hij zou uw bouwgrond hebben willen afnemen. U verklaart dat hij u viseerde omwille van uw Oeigoerse origine (CGVS, gehoorverslag dd09.07.2012, p.8).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw verklaringen over de (vermeende) ouders van de moord op uw broer absoluut ongeloofwaardig zijn. Omdat zij een essentiële rol spelen in uw asielrelaas, werd u gevraagd of u de identiteit kent van de ouders van de moord op uw broer, maar u verklaart niets over hun identiteit te weten (CGVS, p.20). Daarop werd u gevraagd of u nog iets anders kon vertellen over deze ouders, maar ook deze vraag beantwoordt u negatief (CGVS, p.20). Er werd u gevraagd of ze familie waren van M. B. (...). U beantwoordt deze vraag positief, maar wanneer u vervolgens gevraagd werd naar meer concrete gegevens over de familiale band(en), blijft u het antwoord schuldig (CGVS, p.20). Er werd u later gevraagd waarom u totaal onwetend bent over de identiteit van de ouders en dit nadat er meerdere gerechtelijke stappen en klachten tegen deze personen zouden zijn ondernomen, waardoor verondersteld mag worden dat u in contact kwam met gegevens over hun identiteit (CGVS, p.20). U verklaart (CGVS, p.20) dat u 'niet bezig zou zijn geweest met hun namen', wat niet afdoende is qua uitleg, aangezien deze personen een cruciale rol vertolken in uw asielrelaas en zij aan de basis lagen van uw beslissing om uw herkomstland te ontvluchten. U verklaart bovendien (CGVS, p.20) dat ook bij de voorlezing van het vonnis hun namen werden genoemd en dat u ook toen geen aandacht schonk aan hun namen. Van uw vader, die onder meer hielp bij de organisatie van uw vlucht en dus minstens indirect bezig was met uw beweerde problemen, weet u niet of hij wel meer gegevens bezit over de identiteit van de ouders (CGVS, p.20). Dit gebrek aan kennis over de identiteit van de moordenaars van uw broer is absoluut niet geloofwaardig. Indien uw broer werkelijk zou zijn vermoord en indien er effectief een rechtszaak zou zijn geweest waarbij de vermeende ouders werden beschuldigd (en vrijgesproken), mag worden verwacht dat u hun namen zou kennen. Deze vaststelling doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede legde u ook ongeloofwaardige verklaringen af over A. (...), de persoon die vlakbij uw bouwperceel woonde. Deze man speelt een belangrijke rol in uw asielrelaas: hij alarmeerde u toen uw broer werd geslagen. Later, toen de zaak ivm de moord op uw broer voor de rechtbank kwam, wilde hij aanvankelijk getuigen tegen de vermeende ouders van de moord op uw broer, maar hij zag af van zijn getuigenis omdat hij bedreigd zou zijn geweest. Welnu, van deze A. (...) kent u vooreerst de familienaam niet (CGVS, p.16). Verder verklaart u (CGVS, p.21) dat u hem niet meer gezien hebt na de

dood van uw broer. U weet niet of hij eventueel verhuisd is (CGVS, p.21). Er werd u gevraagd hoe u dan wist dat hij niet durfde te getuigen, waarop u beweert dit van uw vader vernomen te hebben (CGVS, p.21). Daarom werd u de vraag gesteld of uw vader dan wist of de genoemde A. (...) eventueel verhuisd was, maar u verklaart dit evenmin te weten (CGVS, p.21). Het Commissariaat-generaal meent dat uw onwetendheid over de identiteit en het verdere lot van deze persoon helemaal niet geloofwaardig is, gezien deze persoon de kroongetuige was in het proces tegen de daders van de moord op uw broer.

Ten derde legden u en uw vrouw ook manifest tegenstrijdige verklaringen af over deze A. (...). Uit uw verklaringen blijkt dat u op 20 juli 2010 door A. (...) op de hoogte gebracht werd van de mishandeling van uw broer op uw bouwperceel. Welnu, u verklaarde in dat verband (CGVS, p.17) dat u, nadat u werd gealarmeerd, met uw wagen naar het bouwperceel reed. Uw partner en uw dochter vergezelden u daarbij. U verklaarde uitdrukkelijk dat de eerder genoemde A. (...) niet met jullie auto meereed naar de plaats van het delict (CGVS, p.17). Aan uw partner werd gevraagd wie zich in uw wagen bevond, toen u zich naar het bouwperceel begaf, waarop zij verklaarde (CGVS, gehoorverslag A. A. (...), p.5) dat A. (...), de genoemde buurman, wel met jullie meereed. Uw partner werd met uw verklaringen geconfronteerd, maar zij verklaart enkel dat dit niet klopt (CGVS, gehoorverslag partner, p.5), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven. Welnu, dat u en uw partner tegenstrijdig zijn over een belangrijk moment in uw asielrelaas, in casu het moment dat u zich begaf naar uw gewonde broer, die, blijkens uw verklaringen, zou overlijden ten gevolge van een zware aanval, doet in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien werd betreffende de hiervoor genoemde A. (...) nog een andere tegenstrijdigheid vastgesteld. Toen u werd gevraagd waar A. (...) woonde, verklaarde uzelf dat hij recht tegenover uw bouwperceel woonde, dwz aan de overkant van de straat (CGVS, p.16). Uw partner, van haar kant, verklaarde echter (CGVS, gehoorverslag partner, p.5) dat A. (...) links van het bewuste perceel woonde. Bij confrontatie bleef uw partner bij haar verklaringen (CGVS, p.5), waardoor ook deze tegenstrijdigheid overeind blijft. Deze tegenstrijdigheden, die aan de kern van uw asielrelaas raken, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder.

Ten vierde werd nog een tegenstrijdigheid vastgesteld in verband met de hospitalisatie van uw partner in januari 2011. U verklaarde in dat verband dat uw partner, ten gevolge van de stresserende situatie waarin jullie leefden, gedurende 2 weken werd gehospitaliseerd in januari 2011 (CGVS, p.11). Er werd u eerst gevraagd of u uw partner ging bezoeken, waarop u bevestigend antwoordt (CGVS, p.12). Even later werd u gevraagd wat de frequentie van uw bezoeken was; u verklaart dat u uw partner slechts 'zelden' bezocht, gezien u in die periode ook bleef werken. Toen u werd gevraagd om de frequentie te preciseren, verklaarde u (CGVS, p.12) dat het zeker meer dan eens gebeurde, maar zeker niet elke dag. Aan uw partner werd gevraagd of zij in januari 2011 werd gehospitaliseerd, waarop zij bevestigend antwoordde en verklaarde dat dit gedurende 2 weken het geval was (CGVS, gehoorverslag A. (...), p.5). Meteen daarop verklaarde uw partner dat u haar in het ziekenhuis ging bezoeken. Er werd ook aan uw partner gevraagd om de frequentie van de bezoeken te preciseren, waarop zij verklaarde (CGVS, gehoorverslag A. (...), p.6) dat dit in elk geval dagelijks gebeurde omdat u, onder meer, instond voor het bezorgen van eten. Uw partner werd gewezen op het tegenstrijdig karakter van jullie verklaringen, maar ook in dit geval blijft uw partner bij haar verklaringen en zij beweert dat u zich dan vergist moet hebben. Bijgevolg werd ook deze tegenstrijdigheid niet opgeheven. De vaststelling dat jullie ook tegenstrijdige verklaringen aflegden over de hospitalisatie van uw partner, die het gevolg zou zijn geweest van de stress vanwege de bedreigingen door de onbekenden, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas.

Ten vijfde worden opgemerkt dat u enkele cruciale elementen van uw asielrelaas niet met materieel bewijs hebt gestaafd, hoewel dit redelijkerwijze van u verwacht mocht worden. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u op 10 juni 2010 een bouwvergunning kreeg voor uw perceel in de Galileostraat (CGVS, p.8). U geeft aan dat het om een officieel document ging (CGVS, p.9). Op de vraag wat er met het document gebeurd is, moet u het antwoord schuldig blijven en u hebt niet uitgezocht wat er met het betreffende document gebeurd is (CGVS, p.9). Centraal in uw asielrelaas staat de gewelddadige dood van uw broer. Daarom werd u gevraagd of er een overlijdensakte was op naam van uw broer, waarop u bevestigend antwoordt (CGVS, p.18). Maar vervolgens verklaart u geen idee te hebben wat met de betreffende akte is gebeurd (CGVS, p.19). U weet niet of uw vader of iemand (anders) van de familie de akte heeft afgehaald en voorts blijkt dat u er niet bij stil hebt gestaan om trachten het origineel of een kopie te verkrijgen (CGVS, p.19) om die bij uw vlucht mee te brengen ter staving van uw asielrelaas. Uit uw verklaringen blijkt dat een medisch expertiseverslag zou opgesteld zijn in het kader van een gerechtelijk onderzoek, maar het verslag zou door een onderzoeker verscheurd zijn. Daarom werd u later tijdens uw asielgehoor gevraagd of u nadien nog hebt geprobeerd om bij een arts of in een ziekenhuis uw verwondingen te laten attesteren, waarop u negatief antwoordt (CGVS, p.21); u vond dat het geen zin had. Uit uw verklaringen blijkt dat de dood van uw broer leidde tot een strafrechtelijk onderzoek en een proces, waarin een vonnis ten gunste van de verdachten werd uitgesproken, maar van de opeenvolgende fases van de gerechtelijke procedure legt u geen enkel begin

van bewijs voor. Welnu, dat u geen enkel aspect van uw asielrelaas met enig begin van materieel bewijs kunt staven, terwijl dit redelijkerwijs kan worden verwacht, doet nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten zesde moet opgemerkt worden dat er evenmin geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen over uw vlucht naar België. Uit uw verklaringen blijkt (CGVS, p.7) dat u in een personenwagen van Smolensk (Rusland) naar België reisde. Welnu, u kunt zich niets herinneren over de landen die bij dit traject werden aangedaan (CGVS, p.6). Er werd u gevraagd of u (mogelijk) via Polen reisde, maar ook dat blijkt u zich niet te herinneren (CGVS, p.6). Op de vraag of u op het genoemde traject iets hebt gemerkt van grenscontroles, verklaart u opnieuw (CGVS, p.7) zich daarover niets te kunnen herinneren. U beweert op het genoemde traject op geen enkel moment aan een persoonlijke controle te zijn onderworpen en met de chauffeurs/smokkelaars waren er geen afspraken over wat u moest doen of zeggen als u wél aan een controle zou onderworpen worden (CGVS, p.7). U zou enkel met uw Kazachse identiteitskaart van Smolensk naar België gereisd zijn (CGVS, p.7). Welnu, aan dergelijke verklaringen kan geen geloof gehecht worden. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Aan uw verklaringen over uw vlucht kan bijgevolg geen geloof gehecht worden, temeer daar uw verklaringen op meerdere punten ongeloofwaardig zijn, zoals reeds werd vastgesteld. Deze vaststelling ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast dient te worden toegevoegd dat louter uw etnische origine evenmin aanleiding geeft om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging te weerhouden. Uit de informatie blijkt immers dat er de laatste jaren geen sprake is van daden van vervolging ten aanzien van Oeigoeren omwille van hun origine en dat de relatie met andere etnische groepen en met de staat als doorgaans goed worden omschreven door vertegenwoordigers van de Oeigoerse gemeenschap.

Op basis van de hiervoor gedane vaststellingen, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen. Bijgevolg blijkt niet dat u zich kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Aangezien u behoudens voornoemde (etnische) motieven geen andere redenen inroept ter ondersteuning van uw asielrelaas, toont u tot slot al evenmin concreet aan dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving met betrekking tot subsidiaire bescherming, zou lopen in uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat om de gedane vaststellingen in positieve zin te wijzigen. De kopieën van uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw partner en de geboorteaktes van uw kinderen bevatten louter gegevens over jullie identiteit die, in het kader van uw huidige asielaanvraag, niet betwist wordt. U legt ook een kopie van uw huwelijksakte voor, die de formele band tussen uw partner en uzelf bewijst, hetgeen hier evenmin ter discussie staat. Aangezien u geen andere documenten hebt voorgelegd, mag geconcludeerd worden dat de negatieve eindbeoordeling van uw asielaanvraag ongewijzigd blijft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van het redelijkheidsbeginsel “aangezien het CGVS oordeelt dat verschillende verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zijn”. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1.1. Aangaande het niet in kennis zijn van de identiteit van de daders van de moord op haar broer herhaalt verzoekende partij dat haar vader eventueel wel beschikt over deze informatie en dat zij nog wacht op documenten uit Kazachstan die deze identiteit kunnen aantonen.

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij werd gevisieerd door M. B. die uit was op het stuk bouwgrond waarvan verzoekende partij eigenaar was. De broer van verzoekende partij, die verzoekende partij wenste te helpen door eveneens de wacht te houden op het werfterrein, werd zoals voorgehouden door handlangers van M. B. zwaar aangevallen en overleed aan zijn verwondingen. Deze dreiging, uitgaande van M. B., is derhalve duidelijk gericht tegen verzoekende partij, waarvan haar broer zijdelings het slachtoffer is geworden. Het louter gegeven dat verzoekende partij het hoofddoel is van deze intimidatie en agressie volstaat reeds om te besluiten dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat

verzoekende partij niet in kennis zou zijn van de identiteit van de daders van voormelde moord, doch haar vader dit wel zou weten. Dat de daders het voorwerp uitmaakten van een vonnis en dat er gezien de vrijspraak nog verdere gerechtelijke stappen werden ondernomen waardoor de identiteitsgegevens en de mogelijke familieband met M. B. genoegzaam bekend zijn, bevestigt het besluit dat het totaal niet geloofwaardig is dat verzoekende partij, als hoofddoel van de beweerde intimidatie en agressie, niet van deze gegevens op de hoogte zou zijn. Uit wat voorafgaat blijkt dat deze gegevens ontegensprekelijk aan verzoekende partij dienen bekend te zijn op het ogenblik dat zij nog in haar land van herkomst aanwezig is. Het *in ultimo tempore* komen aandragen met namen, al dan niet vergezeld van documenten, kan aan voormelde flagrante onwetendheid die doet besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas geen afbreuk doen. Bovendien kan aan documenten slecht bewijswaarde worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.2. Waar verzoekende partij met betrekking tot het niet in kennis zijn van de familienaam van A. en van diens lot betoogt dat A. gewoon de buur was van het bouwperceel dat zij van haar ouders had gekregen en er de aandacht op vestigt dat het haar vader is die alle zaken regelt en niet zijzelf, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van reeds voorheen aangehaalde elementen uit het asielrelaas echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe het argument dat het de vader van verzoekende partij is die alle zaken regelt, een verklaring zou kunnen bieden voor het niet kennen van de familienaam van A., zijnde de buurman van het bouwperceel waarop verzoekende partij aan het bouwen is, de man die de aanslag op haar broer kwam mededelen en de persoon die zelfs bereid was te getuigen op het proces tegen de daders.

2.2.3.1. Betreffende het voorhouden van verzoekende partij dat A. niet in de wagen zat op weg naar haar zwaar mishandelde broer argumenteert verzoekende partij dat zij zo gestresseerd en in shock was om zo snel mogelijk op de bouwwerf aan te komen dat zij er niet op heeft gelet dat A. achterin de wagen zat en wel is meegereden. Ook haar echtgenote heeft zich vergist toen ze beweerde dat A. links van het bouwperceel woonde en dit *“ten gevolge van de stress tijdens het interview en tengevolge van de stress en trauma op het moment zelf (de avond dat de broer van verzoeker werd doodgeslagen)”* aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat het argument van stress en shock op de avond van de aanslag zelf door verzoekende partij enkel wordt gebruikt naar gelang het haar als verschoningsgrond uitkomt en zeker in hoofde van haar echtgenote op uiterst selectieve wijze. Dat zij door voormelde emotionele toestand niet zou hebben opgemerkt dat A. in haar wagen had plaatsgenomen op weg naar het bouwperceel en haar echtgenote het wat dit onderdeel van het verhaal betreft derhalve, ondanks het op dat ogenblik eveneens zwaar gestresseerd en geschokt zijn, bij het rechte eind had, doch dat haar echtgenote dan weer op datzelfde moment dermate gestresseerd en getraumatiseerd was dat zij zich vergist over de woonplaats van A. ten overstaan van het bouwperceel en verzoekende partij in deze dan weer zijn gelijk haalt, betreft een dermate selectief gebruik van voormelde emotionele toestand in hoofde van haar echtgenote ter vergoelijking van de vastgestelde tegenstrijdigheden dat zij deze contradicties niet vermogen op te heffen, doch enkel bevestigen. Verder wijst de Raad erop dat de beide argumenten waarom de echtgenote van verzoekende partij zich heeft vergist met betrekking tot de woonplaats van A., met name enerzijds de stress tijdens het interview en anderzijds de stress en het getraumatiseerd zijn op de avond van het doodslaan van de broer van verzoekende partij, volstrekt niet met elkaar verenigbaar zijn daar wanneer men iets niet meer weet door de shock op het ogenblik dat de feitelijkheden zich hebben voorgedaan het niet de stress kan zijn op het interview naderhand waardoor men zich iets niet meer zou herinneren vermits dit *a contrario* aantoont dat men op het ogenblik van de feiten nog wel in kennis was van deze gegevens. Verzoekende partij liegt derhalve in haar verschoningsgronden. Ten slotte oordeelt de Raad dat het volstrekt onaannemelijk is dat verzoekende partij die in haar wagen slechts drie personen meevoerde, zijnde haar echtgenote, haar dochter en A., door de shock niet zou hebben opgemerkt dat A., die *nota bene* de onheilsboodschapper was en bovendien zijn verhaal kon doen van wat hij had gezien, eveneens in haar wagen had plaatsgenomen. Bovendien verklaart verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk dat A. *“op eigen kracht”* terugkeerde naar het bouwperceel (administratief dossier, stuk 3, p. 17). De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.4.1. Aangaande de tegenstrijdigheid met betrekking tot de frequentie van het bezoek aan haar echtgenote toen deze in het ziekenhuis lag, betoogt verzoekende partij dat haar echtgenote bij het gehoor op het Commissariaat-generaal *"eigenlijk bedoelde dat er elke dag familie was langsgekomen en dat verzoeker daar veelal, maar niet altijd bij was"*.

2.2.4.2. De Raad merkt evenwel op dat de desbetreffende verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal niet voor interpretatie vatbaar zijn. Immers verloopt het gehoor betreffende het bezoek van haar echtgenoot als volgt:

"Kwam u man u bezoeken?"

Ja, natuurlijk!

Hoe vaak?

Zeker één keer per dag! Hij moet mij toch eten brengen enzo?

De verklaringen van uw man zijn van een geheel andere strekking.

Dat klopt niet! Dan heeft hij zich vergist." (administratief dossier, stuk 3, gehoor echtgenote A. A., p. 5 en 6). De door verzoekende partij geopperde *"bedoeling"* vindt dan ook op generlei wijze steun in het gehoorverslag. De vastgestelde tegenstrijdigheid wordt derhalve niet weerlegd.

2.2.5. Waar verzoekende partij opwerpt dat haar vader haar vlucht heeft geregeld en zij enkel de instructies van de smokkelaar opvolgde, wijst de Raad erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de door haar gevolgde reisweg en het land langs waar de Europese Unie werd betreden. Bovendien is het in het licht van deze zeer scherpe controles uiterst onwaarschijnlijk dat de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, met zijn klant geen afspraken zou hebben gemaakt wat er diende te gebeuren of te worden gezegd wanneer een dergelijke controle zich zou voordoen.

2.2.6. Het louter voorhouden van verzoekende partij nog steeds te wachten op documenten uit Kazachstan doet geen enkele afbreuk aan de motieven in de bestreden beslissing.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij twee medisch attesten voor waar uit het attest van 18 januari 2011 blijkt dat haar echtgenote A. A. van 8 tot 18 januari 2011 in het ziekenhuis werd opgenomen met cardiologische klachten en waar in het attest van 19 september 2010 wordt vermeld dat zij een *"snij-en gekneusd wond"* had. Eveneens wordt een schenkingsakte van een perceel grond, de identiteitskaart van de buurman van het perceel I. A., een handgeschreven klacht aan de procureur van de stad Almaty, een handgeschreven toelichting en drie foto's van een huis dat in aanbouw is, neergelegd.

De Raad stelt evenwel vast dat de schenkingsakte en de identiteitskaart van I. A. fotokopieën betreffen en oordeelt dat dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dat de echtgenote van verzoekende partij in de opgegeven periodes cardiologische klachten zou hebben gehad en een snijwonde en kneuzing zou hebben opgelopen, staat voor de Raad op zich niet ter discussie, doch blijkt uit geen van de neergelegde attesten hoe deze medische vaststellingen in enig verband staan tot het voorgehouden asielrelaas en het gevolg zouden zijn van de beweerde vervolgingsfeiten. Aangaande het neergelegde document dat het origineel van de handgeschreven klacht die de schoonvader van verzoekende partij op 12 juli 2012 zou hebben gericht aan de procureur van de stad Almaty bevat, is de Raad van oordeel dat aan dit document totaal geen bewijswaarde kan worden toegekend daar indien deze klacht effectief aan de procureur werd gericht de originele handgeschreven versie onmogelijk nog in bezit kan zijn van voormelde schoonvader. Laats genoemde document heeft dan ook een uiterst gesolliciteerd karakter en kan bovendien evenmin als bewijs voor de erin vermelde problemen worden aanvaard vermits dit stuk uitgaat van de schoonvader van verzoekende partij, die onmogelijk als objectieve bron kan worden aangenomen. Deze laatste vaststelling dient te worden herhaald voor wat betreft de handgeschreven toelichting die uitgaat van de ouders van I. A. die nauwe burenkennissen zijn van verzoekende partij. Ook kan uit de neergelegde foto's onmogelijk worden opgemaakt dat het hier de in aanbouw zijnde woning van verzoekende partij betreft. Ten slotte wijst de Raad erop dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.7. De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas

enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT